

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: A. S.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 3/2005 - 29 ze dne 27. 5. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 25. 1. 2005, č. j. OAM - 344/VL - 07 - C07 - 2004, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že o udělení azylu stěžovatel žádal především, aby legalizoval pobyt na území České republiky a vyřešil ekonomické potíže ve vlasti. Dle žalovaného stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mu měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu. Hodnotil jím uváděné skutečnosti na pozadí údajů získaných ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003 ze dne 25. 2. 2004 a Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 13. 8. 2003. Konstatoval, že u stěžovatele nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu

ve smyslu § 14 zákona o azylu ani existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 odst. 1 zákona o azylu, neboť nedospěl k závěru, že by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti ohrožen na životě.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel v plném rozsahu pro nezákonnost žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. Měl za to, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Konkrétně namítal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v tehdy platném znění. Zdůraznil, že vzhledem ke svému věku nebude moci na Ukrajině najít práci a finančně zabezpečit sebe a svou rodinu. Na Ukrajině má dluhy. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Rozsudkem městského soudu blíže označeným v záhlaví byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. Dle názoru soudu dal žalovaný v průběhu správního řízení stěžovateli možnost uvést pravdivě všechny skutečnosti, které jej vedly k odchodu z vlasti, popsat okolnosti a události, jimž byl přítomen a z nichž dovozuje svoji obavu z pronásledování. Pokud stěžovatel sám několikrát zopakoval, že důvodem jeho odchodu byla špatná ekonomická situace a motiv vydělat v České republice peníze na splacení dluhu, zabezpečení rodiny, pomoc dceři a uspořeni si na stáří, nelze z těchto tvrzení nijak dovodit, že by byl stěžovatel pronásledován z důvodů relevantních pro udělení azylu. Žalovaný si nad to opatřil potřebné podklady, aby vyloučil i možnost, že by v případě stěžovatele šlo o diskriminační jednání. Jeho skutková zjištění považoval za úplná a dostatečná, proto neshledal výtku stran nedostatečně zjištěného stavu věci a nesprávného hodnocení důkazů za opodstatněnou. Dále je dle městského soudu nesporné, že stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Neshledal pochybení v postupu žalovaného týkajícího se posouzení existence důvodu hodného zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu a existence překážky vycestování.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu kasační stížností. Zásadní pochybení žalovaného spatřuje v tom, že během řízení o azylu nedostal žádné rozhodnutí, oznámení o procesním úkonu či dalších úkonů s tím spojených v jazyce, kterému by rozuměl, přičemž výjimku tvoří úvodní formulář vyplněný v azylovém středisku při podání žádosti o udělení azylu. Stěžovatel má za to, že soud vynechal hodnocení ostatních důkazů obsažených ve správním spise a omezil se pouze na konstatování jejich existence, přičemž není patrné, které okolnosti a které pasáže ze zpráv o dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatele hodnotil. Stěžovatel namítá, že není zřejmé, zda jsou v těchto zprávách obsaženy údaje vypovídající v jeho prospěch. V kasační stížnost tak uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Rovněž navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a že se s uplatněnými žalobními důvody soud náležitě vypořádal. Odkázal na správní spis, zejména na protokolovanou výpověď stěžovatele během pohovoru. Žalovaný uvedl, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení řádně poučen o svém právu být seznámen s rozhodnutím v jazyce, kterému rozumí, a poukázal na obsah správního spisu, jehož součástí jsou písemnosti, které taková tvrzení stěžovatele vyvracejí.

Námítky stěžovatele považoval za neopodstatněné, neboť nemají podklad ve zjištěných skutečnostech. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud shledal následující okolnosti významné z hlediska posuzované věci: Stěžovatel v žádosti o azyl uvedl, že z Ukrajiny odecestoval za prací, neboť tam má dluhy, a vstupem do řízení o azylu hodlá legalizovat svůj pobyt v České republice, kde žije jeho dcera, rovněž žadatelka o azyl. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze skutečností uváděných stěžovatelem v řízení o azylu a z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně ze Zprávy Ministerstva zahraniční USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003 ze dne 25. 2. 2004 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 127383/2003 - LP ze dne 13. 8. 2003.

Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud předně přezkoumal závěry městského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován či se takového pronásledování opodstatněně obával z důvodů své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu) a jeho pochybení neshledal. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže, jimž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. ekonomické potíže v souvislosti s tíživou osobní finanční situací, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Závěr ohledně nesplnění podmínek pronásledování učinil Nejvyšší správní soud s přísným respektováním základních principů, na nichž je azylové zákonodárství obecně postaveno. Ze stěžovatelových vyjádření učiněných u žalovaného nevyplývaly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o utlačování uskutečňované ze strany státu, ať již přímé, kdy stát sám by stěžovatele ze zákonem stanovených důvodů pronásledoval, tak i nepřímé, o které by se jednalo tehdy, pokud by stát stěžovatele před pronásledováním cíleně nechránil. Lze tedy přisvědčit městskému soudu, že u žalobce nebyly dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a rovněž,

že neshledal důvody pro udělení azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu a překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel dále uplatňuje stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve smyslu kterého lze kasační stížnost podat i z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty správním orgánem byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Vady řízení před správním orgánem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) spatřuje stěžovatel primárně v tom, že byl krácen na svých právech, neboť nebyl seznámen s rozhodnutím žalovaného a s jeho dalšími procesními úkony v jazyce, kterému by rozuměl, jakož i v tom, že o právu žádat rozhodnutí ve věci samé v jazyce, kterému rozumí, nebyl poučen.

Nejvyšší správní soud na základě správního spisu přezkoumal tuto námitku stěžovatele, přičemž seznal následující skutečnosti. Z prohlášení o jazyce ze dne 28. 11. 2004 vyplynulo, že stěžovatel požádal, aby s ním bylo vedeno řízení o udělení azylu v ruském jazyce, téhož dne rovněž převzal poučení pro žadatele o udělení azylu vyhotovené v ruském jazyce, byl s jeho obsahem seznámen a porozuměl mu. Dále je patrné, že předvolání k pohovoru ve věci azylu sepsané v českém a ruském jazyce převzal stěžovatel dne 23. 12. 2004, že pohovor k žádosti o udělení azylu byl dne 12. 1. 2005 veden v ruském jazyce a z protokolu o něm je zřejmé, že stěžovatel byl s jeho obsahem v ruském jazyce seznámen, souhlasil s tím a nežadá žádná doplnění či změny. Ve spise je rovněž obsažen Protokol o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ve věci žádosti o udělení azylu ze dne 26. 1. 2005, z něhož se podává, že stěžovatel byl obeznámen v ruském jazyce s obsahem rozhodnutí správního orgánu (výzvu k převzetí rozhodnutí ve věci azylu vyhotovenou v českém a ruském jazyce převzal stěžovatel dne 12. 1. 2005).

K takto zjištěným faktům Nejvyšší správní soud nemůže než uvést, že řízení, jak bylo provedeno žalovaným, žádnými vadami netrpí. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítá nedostatečné hodnocení důkazů obsažených ve správním spise městským soudem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti přezkumu, jak jej provedl městský soud, není však důvodnou. Rozhodnutí městského soudu je zcela srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž jak rozhodnutí žalovaného, tak soudu, je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu